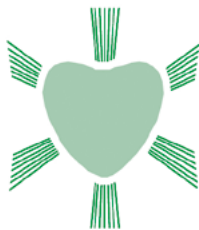

SRDÍČKO

ročník XXIII. 2
5. 5. 2019

Nikdy se nedočkáte, že by Bůh nestál
v slově
a nějakým zvláštním a neslychaným
zásahech do hry
dřív než se skončí
o vlások zkrátí svobodu člověkovu
Vaše myšlenky nejsou jeho myšlenky
Nesníží se k násilí a jeho pohled upřený
z lidské blízkosti
na každého z nás
nezavře se ani neunaví v té trpělivosti
plné slitování
jako by se nebylo stalo nic zvláštního
před chvílí ani tenkrát
pod stromy Ráje

Je to On
V tichosti vánku poledního
Je na nás, abychom také ztichli
před tou tváří Ženicha, který přichází
A jestliže k národům a jestliže k světu
hovoří jako oheň a jako kladivo
rozrážející skálu
u tebe jen klepe s prosbou za prominutí,
že vyrušuje
Stojí za dveřmi a klepe neodbytně a hned
se omlouvá
O tebe se uchází, aby tě získal tak jak jsi
plný špíny
Není třeba dělat se lepším před tou Tváří,
jež prohlíží tě skrz naskrz
s přísností shovívavou, shovívavostí přísnou
ten pohled upřený

Je ti před ním nevolno, šilháš stranou,
posloucháš staré pomluvy
odnaproti, zvedle anebo skrze strop
zatímco on stojí a čeká, zda vpustíš jej
ten cizí člověk, jehož právě při vyslýchání
ztýrali
tvář uštvaná, mírná, tvář bližního, Boha
tvého
které se všichni tak podobáme
(...)

Je to On
v tmách hodiny třetí
který byv vyzdvižen táhne všechno k sobě
málem ho přehlédli, jako ty jej přehlížíš
v bližním svém
ale dějiny se otřásají jeho mlčící
přítomností
a všecken útěk je útěk před ním, všechna
vzpoura je vzpoura proti Kříži
tomuto trůnu jediné opravdové moci
tomuto trůnu jediné opravdové moci
nad světem...

*Z básnické skladby
Jana Zahradníčka
Znamení moci
(1950–1951)*

„AŽ JEDNOU SE DOZVÍME, PROČ TO TAK VŠECHNO BYLO“

Rozhovor s Jitkou Kummerovou

Život

Do husovické farnosti patříš od dětství?

V Husovicích jsem se narodila, a tak do našeho kostela chodím od malička. Vyrostla jsem ve věřící rodině, věřící byli oba rodiče, ale trošku víc mě do kostela vedla maminka. V našem kostele jsem byla pokřtěná, přijala jsem zde první svaté přijímání, vdávala jsem se tady, i všechny děti zde máme křtěné. Takže husovická farnost je moje srdeční záležitost.

Ovlivňovalo tvůj život, že jsi za totality chodila do kostela?

Osobně bych neřekla, že mě to nějak ovlivnilo. Je ale pravda, že když jsem chodila do kostela, tak jsem někdy sledovala, jestli se náhodou někdo nedívá – jako když děláš něco zakázaného. Nikdy jsem za to ale nebyla nějak pronásledovaná. Jen ve škole jsem jednou chtěla na vánoční besídce recitovat básničku, ve které fi-

gurovalo slovo Ježíš nebo Ježíšek, a paní učitelka mi to zakázala, že to radši říkat nebudeme. Jinak jsem s tím problémem neměla, ani později na zdravotní škole.

K osmnáctinám mi pak naši chtěli zaplatit cestu do Říma na svatořečení Anežky České. Když jsem se ptala ve škole, jestli mě uvolní, řekli mi: „Jitko, vy nemáte ujasněný světový názor.“ Ale jela jsem.

Jak jsi prožívala revoluci?

Pamatuji si, jak jsme s tatínkem chodili na Svobodák zvonit klíči. Hezky vzpomínám na to náměstí plné lidí, všichni byli za jedno. Bylo to opravdu krásné. Současně však ještě nebylo nic jasné. Děly se změny, ale nikdo nevěděl, jak to všechno dopadne. Cítila jsem vnitřní napětí, co z toho bude, jestli to vydrží, nebo nevydrží.

Jaká je tvá profese?

Původním povoláním jsem zdravotní sestra. Pracovala jsem ve Vojenské nemocnici na chirurgii a na očním. Pak jsem byla s dětmi na mateřské. Když onemocněl náš Tomášek, tak jsem se starala o něj. Poté onemocněla moje maminka, o kterou jsem pečovala asi něco přes rok. Po tom všem jsem si uvědomila, že moje místo je ve službě. Náhodou jsem v novinách našla inzerát, že se hledá na dopoledne paní na výpomoc v domácnosti, tak jsem si říkala, že se tam zkusím podívat. A byla to

paní, které je teď už skoro devadesát let a má syna po rané mozkové obrně. Její syn nemluví, téměř se nehýbe a potřebuje veškerou péči, již mu ona i v tomto věku téměř celou zajišťuje. Chodím tam šest dní v týdnu, což je dost náročné, ani tu sobotu člověk nemá volnou. Nevím ale, jestli bych odtamtud uměla odejít a najít si jinou práci. Myslím si, že ne, i když je to někdy opravdu náročné. Říkává se, že malé děti tě nabíjí, zatímco staří lidé tě vysávají. A je to pravda. V mládí člověk vidí život, kdežto staří už mají nemoci, trápení, jsou smutní. Radosti to člověku tolik nepřidá.

Ale i tak musíš v té práci vidět hluboký smysl. Odcházíš a o všechno je postaráno...

To určitě. Už mě berou skoro jako rodinu, ta paní mi říkává, že jsem skoro jako její dcera. Člověk s tím i tak nějak roste, vidím v tom poslání. Můžu tam propojit víru s prací. Myslím si, že právě víra mi při této práci velmi pomáhá.

Práce pro farnost

Byli tví rodiče ve farnosti také tak činní jako ty?

Tenkrát to bylo všechno jinak, byla doba totality, moc věcí se ve farnosti nedělalo, aktivní být ani nemohli. Jen zde zpíval sbor, tam jsem ale tenkrát ještě nechodila. A jestli tady byly ještě nějaké další aktivity, tak jsem o nich nevěděla.

Jak se seběhlo, že je vaše rodina ve farnosti tak aktivní?

Když jsem byla malá, tak mě maminka vedla, abych se na májovou mši naučila nějakou básničku, kterou jsem potom

v kostele říkala Panně Marii. Myslím, že jsem byla v Husovicích jediná. Kdybych k tomu dnes nutila svoje děti, tak by tam nikdo z nich nešel (*usmívá se*). Naučila jsem se však díky tomu mluvit ve velkém prostoru, takže když jsem pak měla jít číst čtení, neměla jsem s tím problém.

Zlom u mě nastal v době, kdy sem přišli františkáni. Tenkrát mě v kostele oslovila paní Kohoutková, jestli bych nechtěla zpívat ve sboru. Přes lidi ve sboru a společné aktivity s františkány jsem se více zapojila i do dění ve farnosti. Aktivit přibýlo, když tu působil otec Jiljí. Měli jsme tehdy malé děti a občas se stalo, že v kostele rušily. Po-dařilo se nám proto přimět otce Jiljího, aby se založily dětské mše svaté v jedenáct hodin. Následně jsme svépomocí vybudovali dětský koutek. Občas jsme také pro děti něco pořádali, to bylo spojené i s Orlem.

S čím vším ve farnosti pomáháte?

Jednou za měsíc chodíme na farní radu. Spolu s Ájou, která má na Dukelské květinářství, se v kostele starám o květiny. Aranžujeme je a v týdnu zaléváme. V neděli na desátou chystám pro děti, které nesou dary, kytičku. Doma mi říkají, že už toho mám nechat, ale když vidím, jak se na to děcka těší, tak se toho neumím vzdát. Kdyby se ale našel někdo, kdo by se toho ujal místo mě, tak ho klidně pustím (*říká s úsměvem*). Teď na Velikonoce chystáme Getsemanskou zahradu. V pondělí přede mší sv. se chodíme modlit růženec za rodiny ve farnosti. Snažíme se pomáhat, s čím je zrovna potřeba.

Postupně jste si na sebe brali víc a víc odpovědnosti?

To dílem způsobil otec Filip. Bydlíme

kousek od kostela, tak se na nás často obracel a já neumím říct ne. Když to aspoň trochu šlo, pomohli jsme. Něco nám z toho zbylo a něco už převzali jiní.

Kde berete celá rodina sílu toho farnosti tolik dávat?

Nám to přijde normální. Je to dáno i tím, že bydlíme blízko od kostela a fary. Jsem ráda, že i naše děti se zapojují. Farní společenství je jedna velká rodina, člověk si to ani nemůže oddělovat, že toto jsme my doma a tamto nás nezajímá. Přijde mi, že to tak nějak spolu souvisí.

Bylo to pro vaše děti přirozené, že se ve farnosti začaly také zapojovat?

Ano, vozili jsme je tam od kočárku. Naši kamarádi jsou také věřící, chodí s námi do kostela, takže tam byly jejich děti společně s našimi, bylo to tak jednodušší. Člověk ve víře postupně zraje, a tak je podpora pro děti a dospívající velmi důležitá.

S manželem ses seznámila také přes farnost?

Ano. Dan tady ministroval a já jsem začala zpívat ve sboru, pak jsme někdy odpoledne zašli na procházku. Tak jsme se procházeli, až jsme došli ke svatbě.

Je ve farnosti potřeba nějaká praktická pomoc?

Když je něco potřeba a osloví se lidé v kostele, tak se vždycky někdo přihlásí. Osobně to dělám tak, že oslovím ty, u kterých si myslím, že by na to byli dobří. S tím mám nejlepší zkušenost. Když je to možné, tak pomohou – třeba když se konají nějaké brigády. Myslím si, že to funguje dobře.

Najde se například dost lidí na pomoc kolem kostela?

Pomoci není nikdy dost, je tam práce „jako na kostele“. Nejsou to totiž jen práce viditelné – úklid, květiny, zpěv..., ale hlavně ty neviditelné – praní pláten na oltáře či oblečení kněží a ministrantů, pomoc s přípravou adorací, poutí, Noci kostelů apod. Od ledna byla vytvořena nová skupinka na úklid, teď jsou tedy čtyři. Kdyby ale někdo měl zájem, tak tři až čtyři lidi na skupinku, určitě by to pomohlo. Důležité pro farnost jsou také modlitební skupiny a společenství. Máme různé dovednosti a schopnosti a zapojit se může každý – jen se nebát nabídnout!

Chybí ti u nás ve farnosti něco?

Jednu dobu jsem měla tendenci založit charitativní skupinu, protože se v té době objevily asi tři nebo čtyři případy, že někdo potřeboval pomoc. Většinou to bývá hlavně pomoc finanční, ale my jsme chtěli zavést i praktickou pomoc pro staré lidi nebo pro ty, kteří potřebují někam zavést a podobně. O takovou pomoc ale nikdo moc nežádal. Setkali jsme se však s tím, že byla maminka sama se čtyřmi dětmi a nemohla si dovolit, aby děti jely na letní tábory. Nebo se nevidomé mamince se dvěma dětmi pokazil její speciální počítač. Když jsem někoho oslovila, tak jsem byla až dojatá, protože se skoro vždy sešla suma, kterou jsme potřebovali. Na tu slepou maminku se tehdy vybralo čtyřicet pět tisíc, to bylo nádherné. Už jsou i tací, co řeknou, když budete potřebovat, tak řekněte. Tak si jen říkám, aby člověk neoslovovat pořád ty stejné lidi, když je nás asi osm set farníků. Vzadu v kostele je kasička, do níž se dá na tyto účely přispívat.

Házíme do ní ovšem i peníze za noviny a další tiskovny, tak by bylo možná lepší, kdyby byla v sakristii soukromá kasička na charitu, kam by se mohlo sáhnout v případě potřeby, protože i za otcem Ignácem chodí lidé v nouzi.

Co tě na naší farnosti těší?

Těší mě, že farnost takhle žije. Takových farností je samozřejmě více, ale existují také farnosti, kde do kostela chodí jen čtyři babičky. To je pak strašně smutné, i pro kněze, kteří si tam musí připadat nepotřební. Když vidím, kolik je tady mladých lidí, kočárků, dětí, různých spolč, tak si říkám, že je úžasné, jak roste nová generace. Z toho mám velkou radost. Myslím,

že je to velká zásluha františkánů. Když tady byl jen jeden kněz, nemohl všechno pojmout. Tím, že máme tři kněze a navíc i řádové bratry, tak se každý může věnovat něčemu jinému a může vzniknout jedno velké dílo.

Za tu dobu jsi ve farnosti zažila spoustu kněží, jak vnímáš jejich příchody a odchody?

Hlavně odchody jsou smutné, protože po té době si na kněze zvykneš. Ještě před příchodem františkánů jsem tu zažila pátera Pexu. To už byl starší kněz, na hlavě nosil černou čepičku s bambulkou (kněžskou kvadrátku). Na zahradě pěstoval jiriny, z nichž se v kostele dělala výzdoba. Na

mě však působil nepřístupně. Jen jsem ho vždycky slušně pozdravila, mluvit s ním víc jsem si netroufala. Po něm sem nastoupil mladší otec Řehoř, který byl úplně jiný. Když šly babičky z kostela, tak na ně pokřikoval jako na vesnici: „Teta, kam jdete?“. V té době na faru pomalu začínala chodit společnost lidí, já jsem se toho ale ještě neúčastnila. Po otci Řehořovi už přišli františkáni. Každý kněz přinesl něco jiného a oslovil jinou skupinu lidí. Někdo z něj byl nadšený hned od začátku, někdo měl výhrady, tak jako je to v životě běžné vůči každému člověku.

Jak vzpomínáš na otce Berarda?

Otec Berard byl pro mě svatý člověk. Byl velmi pokorný. Po zpovědi se za vás i pomodlil pokání. Když už špatně slyšel, říkal o soužití s mladými: „Ti mladí něco říkají a já to neslyším. Ale neptám se, stejně se to pak nějak dozvím.“ Tak si na něj mnohokrát vzpomenu. Když otec Berard zemřel, měla jsem tu čest, že jsem ho směla obléknout na jeho poslední cestu. Byl to pro mě velký dar.

Tomášek

Když onemocněl váš syn Tomášek, tak to pro vás muselo být nesmírně náročné období...

Tehdy se za nás modlila strašná spousta lidí, některé jsme ani neznali. Člověku postupně všechno docházelo. Ze začátku jsme samozřejmě prosili, aby se Tomášek uzdravil. Bylo to naše nejzdravější dítě. Když jsme se úplně z ničeho nic dozvěděli, že má takovou strašnou nemoc, tak jsme byli v šoku. Vůbec jsme to v té chvíli nedokázali pochopit. Říkala jsem si, že to není možné, že to tak není. Pak hledáš, co

jsi udělal špatně, proč tě Pánbůh potrestal, to byly moje první myšlenky. Později jsme prosili o uzdravení, chodili jsme na různá poutní místa, za různými kněžími. Říkala jsem si: ještě půjdeme tam a tam už se stane zázrak. Když to dospělo k tomu, že zázrak uzdravení nepřišel, poznala jsem, že ne vždycky je to, co my chceme, to pravé.

Kdyby mi to někdo vyprávěl, tak bych tomu sama nevěřila, ale když Tomášek zemřel, tak k nám přišel pokoj. Najednou nastalo ticho a pokoj. Nejhorší totiž byla ta bezmoc. V nemoci mu nemůžeš nijak pomoci, jen se díváš na utrpení a jsi v hrozně nejistotě. Pro nás nastal Pokoj a já vím, že Tom je v těch nejlepších rukou, v jakých může být.

Kolik bylo Tomáškovi roků?

Necelé tři, když onemocněl, a šest, když zemřel. V čase, kdy to vypadalo, že se Tomášek neuzdraví, mu otec Ignác po přípravě udělil první svaté přijímání. Týden na to se mělo konat biřmování a otec Ignác přišel s tím, že by biskup mohl povolit, aby byl Tomášek biřmovaný. Když pak zemřel, měl všechny svátosti, které mohl mít. Já tomu říkám zázrak.

Rozuměl Tomášek tomu, že je nemocný?

V tom je myslím jakási výhoda, když je nemocné malé dítě. Kdyby byl starší, tak by si to víc uvědomoval, ale Tom to nevnímal. Chodili jsme s ním do nemocnice, podstoupil operaci, ale v mezidobí mohl dělat to stejné, co náš další syn Míša. Sjezdili jsme všechny možné akvaparky, zoologické zahrady, dinoparky. Když u nás byl jednou otec Filip a řekl Tomáškovi: „Co, ty chlapě, kdy se uzdravíš?“, ten se na něj

tak podíval a odpověděl mu: „Já nejsem nemocnej!“

Svůj stav nevnímal jako nemoc nebo jako hendikep. Až poslední půlrok, a vidím to i z fotek, nastala proměna: byl pohublý, bylo to znát. Někdy byl tišší. Nahlas nikdy nic neřekl, ale nevím, co se mu v té hlavičce honilo – jestli měl strach, že může umřít.

Jak to zvládaly vaše ostatní děti?

Bylo to těžké pro všechny, to samozřejmě. Občas jsme si všichni poplakali, když přicházely špatné zprávy nebo když se člověk těšil, že přijde zpráva dobrá, a ona nepřišla. Možná nejtěžší to bylo pro Míšu, protože Jenda a Monča už tomu více rozuměli, věděli, co nám v nemocnici řekli. Míša tomuhle tolik nerozuměl. Věděl, že Tomášek je nemocný, bál se o něj, ale neuměl to odhadnout.

Myslím si ale, že to v nikom z nás neza nechalo žádný šrám nebo že bychom kvůli tomu zanevřeli na Boha. Naopak, člověka něco takového ve víře posune. Nikdy mi nebyl Bůh tak blízko jako v těch nejtěžších chvílích.

Někdo mi třeba říkal, že se mi diví, jak můžu chystat dětem dary, když se mi stala taková strašná věc. Mně to tak vůbec nepřijde. To jsou jiné děti, mají zase svoje trápení. A někdo má takový kříž, jako jsme měli my, a něčí dítě zase začne v osmnácti brát drogy. A jsou třeba mnohem horší kříže. Děti mám ráda všechny.

Jak se o něčem takovém mluví s okolím?

V tomhle byla naší učitelkou Anička Martinková, která měla zkušenost s tím,

že jí na rakovinu zemřel manžel. Anička o tom vždycky dovedla otevřeně mluvit. A tak i nám přišlo normální, že může přijít nemoc nebo smrt. Já říkávám takovou větu: smrt patří k životu. Jestli je to v šesti letech, ve čtyřiceti, v šedesáti nebo devadesáti, to nikdo neví... S lidmi, kteří něco podobného prožili, jsme o tom mohli otevřeně mluvit. Někteří se samozřejmě ostýchali, aby nás neranili. On to samozřejmě každý prožívá jinak, někoho by třeba skutečně zranili. Já to беру tak, že tohle do života patří.

Jak si Tomáška připomínáte?

Když měl Tomášek pohřeb, tak jsme měli na faře takové setkání s pohoštěním. Kdo chtěl, mohl přijít. Pavel Kolenčík, který byl jeho kmotr, připravil čtyři nástěnky s Tomáškovými fotkami. Ty fotky máme doma dodnes pověšené. Vždycky, když jdu kolem, tak si Tomáška pohladím. Usmívá se na mě.

Jak je možné, že jste to takhle zvládli?

Já to ze své strany nevidím jako svou zásluhu. Myslím, že to byla Boží moc, Boží ruka, která to všechno řídila. Vím, že to celé některým lidem pomohlo. Nevím v čem ani nevím, komu přesně, ale občas něco takového zaslechnu i z jiných farností. V něčem to lidi změnilo.

Otázky, jako co člověk udělal špatně, čím jsem to zavinila, jsem si později pro sebe obrátila. Bůh netrestá, ale dopouští. A dopouští proto, aby se dělo dobro, ne zlo. I když se dozvíme až jednou, jak to všechno bylo a jaký to mělo smysl.

Miroslav Boudný, Markéta Špettková

VE FARNOSTI SE UDÁLO

Křížová cesta v živých obrazech

Fotografie Vojtěch Hlávka, Člověk a víra

Mše svatá na památku Večere Páně

Fotografie Tomáš Cigánek OFS, Člověk a víra

Velkopáteční obřady

Fotografie Tomáš Cigánek OFS, Člověk a víra

Vigilie spojená s křtem a biřmováním

Fotografie Tomáš Cigánek OFS, Člověk a víra

LIDÉ FARNOSTI: PETRA KLÁRA TÝNOVSKÁ

Narodila jsem se v Ostrově nad Ohří, to je v Karlovarském kraji. Od mých sedmi let jsme však s rodiči a bráchou bydleli v Plzni, kde jsme chodili k bratřím františkánům do farnosti na Lochotíně. Všude tedy říkám, že pocházím z Plzně. Později následovalo pětileté studium v Praze a v červnu minulého roku jsem zakotvila v Brně.

O řeholní život jsem se začala zajímat v dospívání: velmi mě nadchlo, jak žijí františkáni, které znám odmala. V sedmácti letech jsem s nimi byla poprvé na pouti v Assisi a františkánská spiritualita mě silně oslovila. Tenhle můj zájem a zvědavost se postupně měnily z fascinace ve vášně a touhu dát se tímto způsobem života k dispozici Pánu.

Už dříve jsem se vídala se sestrami františkánkami. Když jsem se rozhodla vstoupit do jejich kandidatury, zjistila jsem, že se musím přestěhovat do Brna, kde probíhá postulát.

Z domovského kraje jsem byla zvyklá na poměrně malé a pevné společenství. V naší plzeňské farnosti nemáme ani kostel, na bohoslužby se scházíme v takzvaném Pa-

vilonku, což je společenský sál. Když jsem šla v Brně poprvé na mši, byla jsem v šoku, jak jsou kostely přeplněné. Musím přiznat, že ze začátku na mě vše působilo hodně anonymně. Na druhou stranu má velké společenství také velkou sílu a je povzbuzující vidět, kolik lidí upřímně hledá Pána Boha. A ještě jedna věc je pro mě v Brně poměrně nezvyklá – varhany. Když je slyším, mám vždycky velkou radost, protože u nás jsou běžné kytarové mše. V Husovicích jsem se už párkrát zapojila právě hrou na kytaru, což je způsob modlitby, který je mému srdci blízký. Jinak svoji úlohu ve farnosti vnímám hlavně na úrovni modlitby za farníky a účasti na bohoslužbách nebo jiných akcích, protože tuším, že jsem tu kvůli řeholní formaci jen na přechodnou dobu. Už jsem se tu ale s pár lidmi seznámila, za což jsem vděčná – nepřipadám si tu jako cizinec.

Kromě toho, že se podle svých možností snažím zapojovat do života farnosti, pracuji v sociální službě s názvem Renadi. Poznávám lidi, kteří mají potíže spojené s užíváním alkoholu a jiných návykových látek nebo s hazardním hráčstvím. Vystudovala jsem psychologii, takže má práce spočívá v tom, že si povídám s lidmi o jejich těžkostech a doprovázím je na cestě k zotavení.

Jsem docela zvědavý a čínorodý člověk, někdy mě inspiruje cokoli, co vidím kolem sebe. Poslední dobou mě třeba fascinuje zpěv ptáků. Našla jsem si, jak různé ptáky zpívají, a když nějakého slyším, snažím se odhadnout, který to zrovna je.

Mám ráda hudbu a také sport: jezdím na kole, občas si jdu zaběhat okolo řeky nebo si dopřeji procházku v přírodě, chodím taky plavat. Pohyb obecně mi dělá dobře. Nejvíc mě ale naplňuje život v blízkosti

Boha, v živém vztahu s Ním. Jeden bratr františkán mi nedávno řekl krásnou věc: Čím blíže budeš Bohu, tím lépe pro svět. Často si na to vzpomenu...

Vyprávění zapsala Veronika Čermáková.

DOZVUKY PŘEDVÁNOČNÍHO BENEFIČNÍHO KONCERTU

Mnozí z Vás si asi všimli, že se o loňském adventu parta mladých rozhodla uspořádat koncert, jehož výtěžek poté putoval k potřebným. Jedním z úmyslů, který jsme se rozhodli s Vaší pomocí podpořit, byl projekt Ježíškova vnoučata, třetinu vybrané částky jsme tedy poslali na účet, kde se vybíraly peníze na elektrický vozík pro paní Blanku. A díky sociálním sítím jsme před několika dny s potěšením zjistili, že se paní Blance tajné vánoční přání nakonec splnilo.

Za celý HUSband Veronika Čermáková

Paní Blanku ani ve snu nenapadlo, že by takový obrovský dárek mohla dostat, a tak si k Vánocům přála od Ježíškových vnoučat malý plyšový polštářek. Sociální pracovnice, která přání s paní Blankou sepisovala, se jí naštěstí zeptala, proč tak malý dárek. Paní Blanka odpověděla: „Potřebovala bych vozík, elektrický vozík, ale ten mi nikdo nekoupí...“ Ježíškova vnoučata ale umí sny plnit. Přes 1000 z Vás se ve sbírce na Slevomatu složilo a INTER META jej dodala. Blanka už týden na novém vozíku brzdí cesty pražské Stromovky. Tohle prostě má smysl.

Martin a tým Ježíškových vnoučat z Českého rozhlasu

JOŽINČINO BLAHOŠLAVENÍ

Blahoslavení, kteří jste svoje kroky věnovali těm, kteří nikdy nechodili.

Blahoslavení, kteří jste se nestyděli za přátelství těch, kteří pro vás nemohli udělat nic výhodného a nic prospěšného.

Blahoslavení, kteří jste rozmlovali s ubohými o naději i tehdy, když ji už docela ztratili

Blahoslavení, kteří jste svoji radost rozdávali těm, od kterých nebylo co očekávat

Blahoslavení, kteří jste ve svém přátelství i v těch nejubožejších hledali rovnocenné partnery svých myšlenek, svých rozhovorů, svých telefonátů i svých dopisů

Blahoslavení, kteří jste ve svém srdci pomysleli na ty, kteří věčně

hladověli po lidské lásce
a nikdy nebyli nasyceni
Blahoslavení, kteří jste nelitovali času
věnovaného těm, pro které
byl čas života utopením
a bolestí
Blahoslavení Vy všichni, kteří jste se
ke mně neotočili zády
znechucení nad tím, že
nejsem ten člověk co Vy

Já budu vypravovat o Vašich skutcích...
Po štávnatých lukách se projdem, u čistých
bystřin posedíme. Jednou tam doma...
Tam DOMA!

Sepsáno v roce 1997 k desetiletému výročí
úmrtí Jožinky Muselíkové
narozena 15. dubna 1942
zemřela 12. dubna 1987

Pro ty její „blahoslavená“ sestra

Františka Čechová

PTÁME SE FRANTIŠKÁNŮ ANEB DŽASTYN PORADNA

Bratr Justin tentokrát odpovídal na otázku: vidíš nějaká pozitiva na negativně vnímaných postavách z velikonočního příběhu – na Jidášovi, Pilátovi a Šimonu z Kyrény?

Jidáš

Abychom poznali Jidáše, bude dobré se podívat i na ostatní apoštoly. Jidáš byl totiž (až na ten konec) stejně dobrý jako oni. Ježíš si za apoštoly vybral silné, velmi schopné a ambiciózní muže; Petr vlastnil v Kafarnau velký dům, loď, najímal rybáře a prodával úlovky. Tedy docela majetný člověk. Levi – Matouš byl vzdělaný úředník, přeborník přes lejstra, finance a práci s lidmi – to měl možná společné právě s Jidášem. Další dva apoštolové pravděpodobně spolupracovali se Zélóty, odbojem proti Římanům, což bylo nebezpečné a spojené s utajovanými akcemi. Někteří badatelé se domnívají, že k Zélótům patřil i Juda Iškariotský – a že Sikárius, tedy muž s dýkou, bylo jeho pravé přízvisko. Jak je vidět z narážek v evangeliích, všichni apoštolové věřili, že Ježíš

půjde cestou politického mesianismu (násilného uchopení vlády), a frustrovalo je, že Ježíš tuto cestu striktně odmítal. Když pak zmařil asi největší šanci na to, aby se postavil do čela davů (Jan 6,15) a následně šokoval své příznivce eucharistickou řečí v Kafarnau, visela i víra apoštolů na vlásku – „I vy chcete odejít?“ Zdá se, že toto byly momenty, kdy Jidáš ztratil víru v Ježíše jako pravého Mesiáše. A nebyl-li Ježíš Mesiášem pravým, tak byl falešným... Jidáš se pak asi ztotožnil se stanoviskem Velerady a nebyl sám, asi i Tomáš měl „namále“. Jako ostatní apoštolové opustil Jidáš všechno a šel za Ježíšem. (Petr: „Co za to budeme mít?“) Jidáš teď neměl nic a musel začít znovu, od začátku. Z čeho? Ježíše opustilo mnoho lidí a v pokladně zbyla značná částka z jejich darů...

Pilát

O Pilátovi se kromě evangelií zmiňují především Filón z Alexandrie a Josef Flavius, a to většinou nepříznivě. Také král Herodes Agrippa I., jehož cituje Filón, ho líčí jako úplatkáře, násilníka, vykořisťovatele, utlačovatele a tyрана. Bibličtí historikové to však považují za přehnané.

Pilát pocházel z vážené rodiny Pontů, jeho předkové byli rytíři a několik z nich se zapsalo do římské historie. On sám patřil k jezdeckému stavu a to, že dostal do správy neklidné území Judeje, naznačuje, že měl důvěru římského senátu a samotného císaře Tiberia. Jeho významnější kladný počin představuje snaha zachránit Ježíše před smrtí. Římský zákon mluvil jasně: vyvolávání nepokojů se podle společenského postavení viníka trestá ukřižováním, předhozením šelmám nebo vyhnáním na některý z vybraných ostrovů. To, že Ježíš vjel do Jeruzaléma na oslátku jako židovský Král – Mesiáš, a rozbouřil tím celé město (Mt 21,10), by na to docela stačilo. Proto na tom bazírovala židovská obžaloba. Ježíš však byl nejen mistr, ale také génius dialogu. Jedinou protiotázkou (Jan 18,34) vyvrátil politické nároky svého „kralování“. Nestojí před Pilátem proto, že chce být politickým králem, ale proto, že říká Židům do očí Pravdu, Boží Pravdu. Pilátovi je to jasné a jedná tak, jako asi zatím málokdy – snaží se obžalovaného zachránit před smrtí. Víme jak – přes Heroda, Barabáše... Členové Velerady však trvají na svém: „Zákon mluví jasně: patří na kříž, na kříž!“ Pilát volí kompromis „Potrestám ho“ (za pobouření ve městě) „a pak ho propustím“. Bičováním Ježíše zmrzačí a vyřadí z pozice vůdčí osobnosti. Tak bude do budoucna klid a Židům to snad bude stačit... Nestačilo. Možná mohl vzít Ježíše na

delší dobu do vazby, jako to udělal Herodes Antipas s Janem Křtitelem, a tak mu na čas znemožnit veřejné působení. Po bičování už to ale bylo problematické. Nakonec žalobcům ustoupil, i když není jasné proč. Osobně si nemyslím, že to bylo ze strachu, že bude obžalovaný v Římě. Vždyť přece propustil – na jejich žádost (!) – vzbouřence, který se dokonce dopustil vraždy – a za to by nemohl být v Římě žalovaný?

Šimon z Kyrény

Ze vzdálené africké Kyrénaiky pocházel nebo z ní připutoval na svátky? Byl mladší nebo už starší? Byl bohatý a u Jeruzaléma pole vlastnil a pronajímал? Vracel se zrovna z pole, kde kontroloval, jak mu na něm nájemci hospodaří? Nebo to byl mladík, který připutoval a nechal se najmout, aby si vydělal na cestu a na pobyt ve svatém Městě? Anebo v Jeruzalémě už nějakou dobu žil, pole vlastnil a právě se z něj vracel, což je nejčastější domněnka?

Nic z toho s jistotou nevíme a existují o tom jen dohady.

Jisté je pouze to, že musel být mladší, fyzicky zdatný, aby kříž unesl, a také to, že byl otcem Alexandrovým a Rufovým (Mk 15,21), z čehož plyne, že jeho synové byli známi v prvotní křesťanské obci v Římě, kde Marek sepisoval Petrova kázání (nebo spíš v Jeruzalémě, kde byly nalezeny schránky na kosti a na jedné z nich je nápis „Alexandros, syn Šimona z Kyrény“). Jména synů naznačují, že jsou (i jejich otec) původem spíš pohané a jejich známost v církevní obci ukazuje, že se ze všech (i jejich rodin) stali horliví a známí křesťané. Nalezená schránka na kosti (je-li skutečně od kostí Šimonova syna) by ukázala na to, že v Jeruzalémě trvale žili.

Fotografie Tomáš Cigánek OFS, Člověk a víra

FARNÍ UDÁLOSTI

- 4. 5. – farní pouť do Křtin
- 14. 5. – Adorační den farnosti
- 24. 5. – Noc kostelů
- 26. 5. – první svaté přijímání
- 5. 6. – výročí posvěcení husovického kostela, 109 let
- 22. 6. – krojovaná pouť v Husovicích
- 23. 6. – průvod Božího těla
- 28. 6. – slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova

Farní tábor se uskuteční **6.–13. července** na faře ve Sněžném.
Přihlášky jsou k dispozici v sakristii.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně,
Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIII, 2/2019, 5. 5. 2019**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 29. 4. 2019.